

Memorial Iona Zwaedemeijer,

Geboren 5 januari 2001,

Overleden 9 september 2019

Het was een troosteloze maandagochtend begin oktober, toen ik op weg was naar Leonie Zwaedemeijer, moeder van Iona, die al voor de knop van haar bloei een einde vond in dit leven. Haar einde was door haar zelf gekozen, hetgeen er voor zorgde dat ik enigszins tegen dit gesprek op zag met haar moeder. Tegelijkertijd realiseerde ik me dat er in ieder mensenleven zoveel mooie verhalen verborgen blijven als ze niet verteld worden. Dat is ook het mooie van mijn vak, dat ik de allerdiepste verhalen mag horen, de aller-echtste emoties mag voelen. Die gedachte brengt me bij een heel ander gevoel, namelijk dat het een enorme eer is dat ik Iona haar leven mag beschrijven, dat ik de meest intense emoties van haar moeder mag ervaren en verwoorden.

Dat Iona een eerbetoon verdient, een monument voor later, voel ik al meteen als ik me realiseer in wat voor een strijd ze verwickeld moet zijn geweest. Ik ken haar verhaal nog geenszins, maar het feit dat een meisje, zo jong besluit een einde aan haar leven te maken greep me nu al naar de keel.

Rijdend door lange bosrijke lanen nabij Zeist tonen de eerste bomen al hun eerbetoon jegens dit dappere meisje. Ze regenen een krans van loslatende bladeren richting mijn voortsnellende bolide.

Vlak voor mijn auto schiet een duif voorbij, al wist ze van mijn bezoek aan Iona.

Nadat ik voor de deur geparkeerd had en via de oprijlaan de koperen klingel van de deurbel had bereikt, zuchtte ik nog één keer diep en gaf de klepel een slinger.

Al snel deed een vlotte vrouw van middelbare leeftijd open, met een grijs knotje en een vriendelijke lach.

“Welkom, jij bent vast Jeroen?”

“Jazeker, we gaan een mooie memoire schrijven samen over uw dochter. U moet Leonie zijn”
We keken elkaar aan en schudden elkaar de hand.

“Ze draaide zich langzaam om:

“Kom maar mee. Ik heb al wat spullen uitgestald ... je mag overigens wel je zeggen. Dat praat een stuk gemakkelijker.”

Eenmaal zittend op de Chesterfield-bank met een kop muntthee, kijk ik naar alle uitgestalde foto's en attributen, die betrekking hadden op haar dochter. Zonder dat ik de vrouw die ik ga interviewen ken, voel ik nu al het leed, maar ook de liefde voor haar dochter. Ik besepte me, wat het verliezen van een dochter inhield, natuurlijk niet helemaal, maar ik kon me zo goed voorstellen dat op zo'n moment de kern uit je ziel wordt getrokken.

Het was nog redelijk vroeg in de ochtend, het interview was nog niet begonnen en ik voelde nu al een brok in mijn keel.

“Leonie. Wat kunt u vertellen over uw dochter?”

Ze keek twee seconden naar de tafel en pakte een licht gekrulde verkleurde kleurenfoto in haar een klein beetje trillende hand.

“Dit was ze, toen ze een jaar of drie was, heel onschuldig en lief. Ja, dat was ze. We waren een heel gelukkig gezin in die tijd: altijd harmonie en warme knuffels. Eigenlijk hadden we geen zorgen..”

Ik zag dat ze de foto weg legde en met haar nog steeds bevende hand een gezinsfoto erbij nam.

“Kijk, dit waren we. Nou, zegt u zelf. Is het geen plaatje? Volgens mij had U ook wel in dit gezin willen leven. Hier staat ook nog een toenmalig vriendje op.”

Ik knik meewarig:

“Wat was Iona voor kind?”, vraag ik voorzichtig.

Ze denkt even diep na, kijkt daarbij naar het plafond en antwoordt met rustige gedecideerde stem:

“Jona, was een lief kind met een hart van goud, maar ook met iets jongensachtigs in haar genen. Ze hield bevoorbeeld van voetbal: iets dat mijn man verschrikkelijk vond. En dat gaf Iona het idee dat ze niet mocht zijn wie ze wilde zijn.”

“En uw man? Waar is hij nu? Had hij hier niet bij moeten zijn?” Het valt me op dat, zonder dat we dat hadden afgesproken, ik haar met u aanspreek.

“Mijn man is vorig jaar aan een hartaanval plotseling overleden.”

“O, sorry.”, verexcuseer ik mijn misschien ietwat botte vraag.

“Dat kon u niet weten ... maar goed, over Iona. Ze was eigenlijk een heel slim maar ook heel gevoelig kind. Ze had vaak strijd met haar vader, die van Iona een prinsesje wilde maken. Iona zelf was meer het type dat wilde rollen in de bossen, door de bladeren en voetballen ... en dat mocht ze niet van mijn man.”

“Is dat de reden, dat ...?” probeerde ik voorzichtig te vragen.

“Nee, zover zijn we nog niet. Op een gegeven moment ging ze zich bezig houden met andere jongensdingen zoals gamen ...”

“En toen? Wat gebeurde er toen?”

“Uiteindelijk werd ze gameverslaafd en vluchtte ze in een wereld waarin ze niet over zichzelf na hoeft te denken.” Er viel een stilte.

“Ik snap het niet ...”, ging ze verder, “Zo’n jong meisje in de bloei van haar jeugd. Slim, ook nog. Ze deed VWO op het (naam school) en haalde tot op het laatst toe goede cijfers.

“Had u het zien aankomen?” vroeg ik voorzichtig.

Weer pakte ze een foto erbij.

“Kijk, als je deze foto bekijkt zou je misschien achteraf kunnen zeggen, dat we het hadden moeten zien aankomen, maar ik zag het niet. Ik was alleen. Mijn man was net overleden. Toen ik deze foto zag, dacht ik eerder dat ze mooi en sierlijk wilde poseren. Achteraf natuurlijk een stomme conclusie, want ze was juist meer jongensachtig?”

“Wat is het mooiste dat u zich van Iona herinnert?”

Leonie begon te lachen:

“Ja, dat is een mooi verhaal. Iona hield ervan om mensen te verrassen. Ze had een keer voor mij een appeltaart gebakken. Ze was nog maar zes jaar. Dat was voor haar voetbaldinges. De hele kamer stond blauw. Mijn man was naar beneden gerend om haar bestraffend toe te spreken en daar was ik het toen al niet mee eens. Iona dacht dat het Moederdag was en ze had zich vergist in de datum, maar o, wat was ik blij dat ze zoveel initiatief had genomen. Ik was zo trots op haar en dat heb ik haar gezegd ... al roken de meubels in de kamer wel een week naar rook. Begrijpt U? Die appeltaart was verbrand, maar ik heb hem tot het laatste stukje opgepeuzeld.

“Wanneer was uw dochter geboren?”

“Het was 5 januari 2001. Ik weet het nog heel goed. Dat ging zo snel. Binnen twee uur was ze eruit. Ja, ze had altijd al een eigen willetje. Ze wilde eruit. Ze was het zat, al die donkerte daar van binnen.”

Ik bespeur een lach en een traan in het gezicht van Leonie.

“Vertelt u eens over de vakanties. Hoe gingen die? Ik had begrepen dat het gezin dan weer een beetje bij elkaar kwam?”, opperde ik als slag in de lucht.

“Ja, in de vakanties was mijn man heel anders. Het was altijd liefde of afstand tussen mijn man en zijn dochter. Of ze waren heel close of ze lagen weer met elkaar overhoop.”

“Wat zou u tegen uw dochter willen zeggen?”

“Ik zou zeggen: jammer dat het zo gelopen is, meisje. Ik had je dit lot graag willen besparen, maar ik hoop dat je nu rust heb en als je van boven achteraf op je leven terug kijkt dat je ziet dat wij beiden, zowel pap als ik van je gehouden hebben?”

“Hoe is het eigenlijk mis gegaan?”

Zoals ik al zei: “ze raakte gameverslaafd en geraakte steeds verder van ons verwijderd. Toen mijn man overleed trok ze zich terug. Omdat ik zelf ook aan het rouwen was, had ik te weinig aandacht voor haar. Op een zonnige ochtend vond ik haar ... had ze de hele verzameling overgebleven hartritme pillen van mijn overleden man, tot zich genomen. Dat kon haar rikketik ook niet aan.”

Waarom wilt u een eerbetoon maken voor uw dochter op deze manier.

“Ten eerste wil ik mensen waarschuwen dat ze goed moeten letten op opgroeiende pubers, ten tweede verdient Mijn Iona, onze Iona het om voor altijd onsterfelijk te blijven.”

“Had Iona hobby's?”

“Zoals ik al zei: ze wilde op voetbal, maar ze moest op dansen en paardrijden. Dat deed ze overigens ook heel goed.”

“Ik zie van beide activiteiten geen foto’s?”

“Begrijpt u? Het is een eerbetoon aan haar en dansen paard rijden hoort daar niet in?”

Ik knik instemmend.

“Had ze als jong kind nog iets als een lievelingsknuffel?”

“Ja, ze was dol op Kermit. Ze had er een heel stel van. En als ze met de knuffels speelde, deed ze de hele tijd die rare kikker Kermit na. Haar vader werd er gek van, maar ik genoot als ik haar zag genieten.”

“U heeft een mooi verhaal verteld over uw dochter. Dat mag nooit verloren gaan. Ik zal er mijn uiterste best voor doen om het verhaal mooi te laten zijn. Ik ken uw dochter niet, maar ik weet dat ze het verdient.”

Nadat ik afscheid had genomen zat ik nog zeker een uur met een brok in mijn keel. Hier moest een goede weergave van kunnen neer zetten. Die arme Iona, en die arme Leonie.

Ik hoop dat ze beide rust vinden. Ik ga haar eerbetoon vormgeven en het feit dat ik dit werk mag doen vind ik eigenlijk een enorme eer.

Rust zacht, Iona

Biografie, geboren 5 januari 2001, te Utrecht

Dochter van Leonie Zwaedemeijer- De Graaf

en

Hendrik P.Q.J. de Graaf

Scholen:

Basisschool Ichthus

Middelbare school: katholieke scholengemeenschap De Breul,

Hobby's:

Voetbal

Overleden op 9 september 2019

Mooiste Quote

“Zolang je je eigen modderpoel kiest, kom je nooit vast te zitten!”